

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI
ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. XXX

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 12 Noiembrie 2024

Completul compus din:

PREȘEDINTE XXX

Judecător XXXX

Grefier XXX

Pe rol soluționarea apelului formulat de pârâta XXX împotriva sentinței civile nr. XXX/07.03.2024, pronunțată de Tribunalul XXX - complet specializat pentru litigii de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. XXX, în contradictoriu cu reclamantul XXX, având ca obiect: pretentii.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu au răspuns părțile.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință potrivit prevederilor art. 119(1) din ROIIJ, care învederează că apelanta a solicitat prin cererea de apel judecata în lipsă, precum și că părțile nu au depus puncte de vedere cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul prevederilor O.U.G. nr. 62/2024, după care:

Curtea, reținând solicitarea privind judecata în lipsă, pune în discuție admisibilitatea și, implicit, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție – completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în raport de art. 2 din O.U.I.G. nr. 62/2024, pentru a lămuri „dacă angajații Administrației Naționale „Apele Române” prin raportare la dispozițiile art.10 lit.d), Cap. II, anexa nr.VII la Legea nr.153/2017, au dreptul la spor 15% de consemn, după data de 01.01.2023 , indiferent dacă se produce sau nu evenimentul pentru care au fost consemnați la domiciliu” și reține cauza în pronunțare cu privire la acest aspect.

CURTEA,

Prin cererea înregistrată pe rolul XXX sub nr. XXX, la data de XXX, reclamantul XXX, în contradictoriu cu pârâta XXX, a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună:

1. Obligarea la acordarea sporului de 15% pentru consemn la domiciliu, începând cu data de 01.05.2023 și până la data hotărârii judecătorești ce se va pronunța în prezența cauza, precum și după această dată, în continuare, până la data încetării legale de acordare;

2. Obligarea pârâtei la emiterea unei decizii de salarizare privind acordarea sporului de 15% pentru consemn la domiciliu, începând cu data de 01.05.2023 și în continuare, până la data încetării condițiilor legale de acordare.

3. Obligarea pârâtei la actualizarea sumei de mai sus cu rata inflației, precum și obligarea la plata dobânzii legale, calculate începând cu scadența lunară a sumei;

4. Obligarea pârâtei la plata de cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr.XXX, pronunțată de Tribunalul XXX - Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal - Complet Specializat pentru Conflicte de muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr.XXX, a fost admisă acțiunea formulată

de reclamantul XXX, în contradictoriu cu pârâta XXX și a fost obligată pârâta la emiterea în favoarea reclamantului a unei decizii de salarizare privind acordarea sporului de 15% pentru consemn la domiciliu, începând cu data de 01.05.2023 și în continuare, până la data încetării condițiilor legale de acordare.

Prin aceeași sentință, a fost obligată pârâta să stabilească și să plătească reclamantului sporul de 15% pentru consemn la domiciliu, începând cu data de 01.05.2023 și în continuare până la data încetării condițiilor legale de acordare, sume ce se vor actualiza cu indicii de inflație de la data scadenței și până la plata efectivă, la care se adaugă dobânda legală.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut următoarele:

Potrivit înscrisurilor depuse la dosar, reclamantul a fost programat și nominalizat pentru a fi disponibil imediat la convocările de la domiciliu, efectuate de conducerea unității, în cazuri de urgență, precum inundații, poluări ale apelor, fenomene hidrometeorologice periculoase, etc.

Administrația Națională „Apele Române”, împreună cu unitățile sale subordonate cu personalitate juridică, a luat ființă, prin reorganizare, în baza prevederilor OUG nr. 107/2002 și ale HG nr. 1176/2005, ca instituție publică.

Conform dispozițiilor art. 5 alin. 5 din OUG nr. 107/2002 și ale art. 8 alin. 8 din Statutul aprobat prin HG nr. 1176/2005 salarizarea personalului Administrației Naționale „Apele Române” se face în conformitate cu reglementările legal aplicabile instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii.

Salarizarea prin lege a personalului Administrației Naționale „Apele Române” este prevăzută la art. 162 alin. 3 din Codul Muncii, art. 138 alin. 3 din legea nr. 62/2011 și art. 1 din legea nr. 153/2017, potrivit căreia și salarizarea personalului instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii se face în baza Legii nr. 153/2017.

Începând cu data de 1.07.2017 a intrat în vigoare Legea nr. 153/2017 care stabilește un sistem de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului. Potrivit art. 1 alin. 3 din această lege, drepturile salariale ale personalului plătit din bugetul general consolidat al statului sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute de lege.

Salarizarea personalului contractual din instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii se circumscrie domeniului de aplicare a Legii nr. 153/2017, cum este și cazul membrilor de sindicat din prezenta cauză.

Art. 24 din legea nr. 153/2017 stipulează că limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate prevăzută în lege și în anexele I-VIII.

La alin. 2 al art. 25 se prevede că „Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”

Potrivit art. 10 lit. d din Cap. II al Anexei VII la legea nr. 153/2017, se precizează că „Personalul încadrat în autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii beneficiază suplimentar și de sporuri specifice pentru condiții de muncă, respectiv pentru consemn la domiciliu, un spor de până la 15% din salariul de bază”.

Având în vedere că nu se precizează că acest spor se acordă proporțional cu durata consemnului, acesta se acordă lunar, în virtutea principiului ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus.

Aceste dispoziții nu sunt noi, acestea fiind stipulate și de art. 10 din Anexa VIII la Legea nr. 284/2010 și art. 10 la Anexă XIII la Legea nr. 330/2009.

Chiar și Contractul Colectiv de Muncă aferent anilor 2019-2021 înregistrat la MMJS sub nr. 67/30.01.2019 la art. 48 alin. 1 lit. d prevede acordarea sporului pentru consemn la domiciliu în procent de 15% din salariul de bază.

Astfel, indiferent dacă se produce sau nu evenimentul pentru care membrii de sindicat sunt consemnați la domiciliu, rămânerea la dispoziția angajatorului se recompensează, potrivit art. 10 lit. d din Anexa VII la Legea nr. 153/2017 și art. 48 alin. 1 lit. d din Contractul Colectiv de Muncă aferent anilor 2019-2021 înregistrat la MMJS sub nr. 67/30.01.2019, cu un spor de 15% din salariul de bază (filele 26- și urm.), dispoziție expres menționată și în CCM 2022-2024 – capitolul Sporuri- art. 48.

Tribunalul nu a putut reține argumentarea pârâtei referitoare la faptul că nu a înscris în buget cheltuielile cu sporul pentru consemn la domiciliu, atâta vreme cât potrivit Legii nr. 500/2002 angajatorul are obligația să înscrie la capitolele bugetare corespunzătoare sumele necesare plății drepturilor salariale pentru angajații săi, drepturi în care se includ și sporurile recunoscute prin lege.

Pe cale de consecință, Tribunalul a obligat pârâta să emită în favoarea reclamantului o decizie de salarizare privind acordarea sporului de 15% pentru consemn la domiciliu, începând cu data de 01.05.2023 și în continuare până la data încetării condițiilor legale de acordare și la stabilirea și plata sporului de 15% pentru consemn la domiciliu, începând cu data de 01.05.2023 și în continuare până la data încetării condițiilor legale de acordare.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal și motivat, pârâta XXX, pentru următoarele motive:

Instanța de fond nu identifică în mod corect problema de drept care necesita a fi analizată în cauza dedusă judecății, respectiv „aceea de a se determina momentul de la care salariații, membrii ai sindicatului reclamant (personal contractual salarizat în conformitate cu reglementările legale aplicabile instituțiilor publice finanțate integrat din venituri proprii), beneficiază de sporurile suplimentare prevăzute în art. 10 din cap. II din anexa nr. VII la legea -cadru nr.153/2017, ținând seama de ansamblul reglementării și de dispozițiile art.38, referitoare la aplicarea etapizată a prevederilor acestei legii.

Deși aceste sporuri erau prevăzute în legile invocate de instanța de fond, aceasta nu a avut însă în vedere faptul că respectivele sporuri nu au putut fi efectiv acordate, date fiind actele normative emise în aplicarea legilor salarizării unitare sus-menționate, care s-au succedat în timp și pe care le-am invocat și prin întâmpinare.

În concret, invocă dispozițiile OUG nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar (care în esență pentru anul 2010 stabilesc că sporurile prevăzute în anexele la Lege-cadru nr. 330/2009 se acordă în aceleași cuantumuri de la 31 decembrie 2009, numai personalului care a beneficiat de acestea, dacă desfășoară activitatea în aceleași condiții); Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice (care, începând cu 1 ianuarie 2011 face trimitere la cuantumul sporurilor astfel cum au fost acordate în luna octombrie 2010); OUG nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din OUG nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar (care stabilește că în anul 2012 cuantumul sporurilor se menține la același nivel cu cel care se acorda personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2011, dacă personalul desfășoară activitatea în aceleași condiții); OUG nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare (care pentru anul 2013 face trimitere la menținerea în plată a drepturilor salariale la nivelul acordat pentru luna

decembrie 2012); OUG nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice (care stabilește că în anul 2014 cuantumul sporurilor se menține la același nivel cu cel care se acorda personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2013, dacă personalul desfășoară activitatea în aceleași condiții); OUG nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice (care stabilește că în anul 2015 cuantumul sporurilor se menține la același nivel cu cel care se acorda personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2014, dacă personalul desfășoară activitatea în aceleași condiții); OUG nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare (care stabilește că în anul 2016 cuantumul sporurilor se menține la același nivel cu cel care se acorda personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2015, dacă personalul desfășoară activitatea în aceleași condiții); OUG nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare (stabilește că în perioada 1 ianuarie-28 februarie 2017 cuantumul sporurilor se menține la același nivel cu cel ce se acorda personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2016, dacă personalul desfășoară activitatea în aceleași condiții) și OUG nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative (care stabilește că în perioada 1 martie-31 decembrie 2017, se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna februarie 2017 cuantumul sporurilor de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010).

Astfel, la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 salariații în numele cărora intimatul-reclamant a promovat acțiunea nu aveau incluse în drepturile salariale și ca atare nu se afla în plată sporul pentru consemn la domiciliu. Or, acordarea efectivă a acestui spor după intrarea în vigoare a legii-cadru nr. 153/2017 ar reprezenta în mod evident acordarea unei drept salariale nou angajaților care anterior nu au beneficiat efectiv de plata acestuia.

În plus, nici unul dintre reclamanți nu a susținut anterior intrării în vigoare a Legii nr. 153/2017 nu ar fi fost în consemn la domiciliu, ci doar ulterior intrării în vigoare a legii ar fi fost afectați de consemnul la domiciliu și astfel ar fi necesar să beneficieze de acest spor.

În sensul că de sporurile prevăzute în anexele la lege nu pot beneficia decât persoanele care le aveau în plată la intrarea în vigoare a legii, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, prin considerentele unor decizii emise în dosare având ca obiect dezlegarea chestiunii de drept/recurs în interesul legii vizând acordarea sporurilor din anexele la lege în corelare cu prevederile art. 38 din legea-cadru.

Prin Decizia nr. 27/26.10.2020 pronunțată în dosarul nr. 2445/1/2020 prin care a admis recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că: „în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor Anexei VIII Cap. II lit. a Secțiunea II pct. 6 subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017 în corelare cu prevederile art. 38 alin. (3), alin. (4) și alin. (6) din același act normativ, personalul din instituțiile publice sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor care este încadrat și își desfășoară activitatea în specialitatea funcțiilor specifice prevăzute în anexă beneficiază de sporul pentru condiții de muncă vătămătoare/periculoase, astfel cum este reglementat de Legea-cadru nr. 153/2017, de la data la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin egale sau mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate. Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (a) din Codul de procedură civilă”.

Chiar dacă decizia instanței supreme vizează o altă categorie de salariați, ale căror drepturi salariale sunt reglementate de Anexa VIII la lege, față de faptul că se face o analiză generală în ce privește acordarea drepturilor salariale prevăzute în Anexele la lege, opinăm că raționamentul Înaltei Curți este relevant.

În ce privește Decizia nr. 37/07.05.2020 Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel XXX în vederea dezlegării următoarei chestiuni de drept: „Cum se interpretează și aplică dispozițiile anexei VIII cap. II lit. a pct. II subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 153/2017, modificată și completată, care prevăd că «Personalul din instituțiile publice sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor care este încadrat și își desfășoară activitatea în specialitatea funcțiilor specifice prevăzute în prezența anexă beneficiază și de următoarele categorii de sporuri și drepturi: a) Sporuri: 1. Spor pentru condiții deosebite de muncă vătămătoare/periculoase care implică risc de îmbolnăvire și/sau contagiune directă sau indirectă, respectiv riscuri asociate datorate condițiilor specifice de desfășurare a activității - de până la 35%; (...))», în corelare cu dispozițiile art. 38 din Legea nr. 153/2017, modificată și completată?» Conform pct. 71 din considerentele acestei decizii, instanța a reținut următoarele: "De altfel, din analiza practicii judiciare, comunicată de curțile de apel, prezentată anterior, rezultă că o parte din instanțe au avut în vedere Decizia nr. 82 din 26 noiembrie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție -Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2019, conform art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă." La pct. 80 completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că: "Pe de o parte, analiza practicii judiciare, expusă anterior, evidențiază faptul că problema de drept a primit dezlegare din partea instanțelor, iar, pe de altă parte, față de cele anterior redactate din Decizia nr. 82 din 26 noiembrie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2019, rezultă că instanța supremă, pe calea mecanismului de unificare a practicii judiciare, a dezlegat chestiunea de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, referitoare la aplicarea etapizată a prevederilor legii, incidente și în problema de drept din prezența sesizare, raportat la care se solicită interpretarea dispozițiilor anexei nr. VIII cap. II lit. a pct. II subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017".

În ce privește Decizia nr. 46/22.06.2020 Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj -Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în vederea dezlegării următoarei chestiuni de drept: „dacă sporul pentru condițiile de muncă prevăzut de art. 1 din anexa nr. VIII cap. I lit. fi din Legea-cadru nr. 153/2017 este supus sau nu aplicării etapizate prevăzute de art. 38 din aceeași lege". La pct. 46 și pct. 47 din considerentele acestei decizii instanța face trimitere la aceeași Decizie nr. 82/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2019, iar la punctele 48 și 49 reține următoarele: „Recent, prin Decizia nr. 37/2020 pronunțată la 7 mai 2020, în considerarea preexistentei Decizii nr. 82/2018, s-a respins ca inadmisibilă sesizarea referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor anexei VIII cap II lit. a pct. II subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată și completată, în corelare cu dispozițiile art. 38 din același act normativ" (pct. 48), „or, deși sesizarea de față aduce în atenția completului pentru dezlegarea unei chestiuni de drept aparent nouă, ce nu a mai fost formulată anterior sub această formă, cu privire la aceeași categorie profesională sau aceleași drepturi salariale, aspectele referitoare la modalitatea de aplicare a dispozițiilor art. 38 din Legea-cadru nr.

153/2017 prin corelare cu diferite categorii de sporuri și-au pierdut consistența noutății, fiind deja analizate în jurisprudența anterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Considerentele deciziilor obligatorii anterior pronunțate fiind necesar a fi urmate și în situații juridice similare. în care principiul analogiei își găsește aplicarea" (pct. 49).

Prin Decizia nr. 82 din 26 noiembrie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție -Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, invocată prin Deciziile nr. 37/07.05.2020 și nr. 46/22.06.2020 instanța supremă a decis următoarele: „ admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași - Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 7.568/99/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în interpretarea dispozițiilor Notei 2 lit. c) pct. II lit. a, cap. I din anexa nr. VIII a Legii-cadru nr. 153/2017 în corelare cu prevederile art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din actul normativ anterior menționat, stabilește că: majorarea salariului de bază, de 15% pentru complexitatea muncii, nu se acordă pentru perioada 1 iulie 2017-31 decembrie 2017 și pentru anul 2018; pentru perioada 2019-2022, această majorare se acordă în condițiile stabilite la art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017; prin excepție, această majorare se acordă începând cu ianuarie 2018 sau cu data de la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate. Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă".

Rezultă din analiza tuturor considerentelor sus-citate că sporurile prevăzute în Anexele la Legea-cadru nr. 153/2017, deci inclusiv sporul pentru consemn la domiciliu prevăzut în Anexa VII și care face obiectul prezentului dosar, nu poate fi acordat la nivelul anilor 2017 și 2018 câtă vreme nu se afla în plată la momentul intrării în vigoare a legii privind salarizarea unitară (cum este și cazul reclamanților din prezentul dosar), iar pentru anii 2019 și 2020 nu se poate acorda date fiind prevederile art. 34 alin. 2 din OUG nr. 114/2018, dispozițiile art. 38 alin. 4 din legea nr. 153/2017 făcând trimitere expresă la legea anuală a bugetului de stat și la necesitatea respectării principiului sustenabilității financiare prevăzut de art. 6 lit. h) din lege conform căruia stabilirea nivelului de salarizare pentru personalul bugetar, trebuie să se facă astfel încât să se asigure respectarea plafoanelor cheltuielilor de personal ale bugetului general consolidat, stabilite în condițiile legii. Acest principiu justifică și necesitatea aplicării etapizate a legii, inclusiv sub aspectul sporurilor prevăzute în anexele la legea-cadru. Or, instanța de fond a interpretat greșit prevederile din aceste acte normative.

Instanța de fond mai menționează în sentința apelată faptul că „sporul se va calcula la salariul de bază, fără a avea importanță numărul de zile în care s-a asigurat permanența, întrucât textul de lege nu precizează acest lucru." Chiar dacă nu se face trimitere de legiuitor la perioada de timp afectată de consemnul la domiciliu, acest aspect trebuie avut în vedere, respectiv dacă într-o anumită lună salariatul nu a fost afectat de consemn acesta nu poate beneficia de spor (chiar dacă s-ar aprecia că în ciuda prevederilor art. 38 din legea nr. 153/2017 coroborate cu cele ale art. 34 alin. 2 din OUG nr. 114/2018 sporul pentru consemn s-ar putea acorda) în luna respectivă pentru simplul fapt că în luna anterioară sau ulterioară a fost consemnat.

Intimatul-reclamant nu a formulat întâmpinare la cererea de apel.

În ședința publică din data de XXX instanța de apel a pus în discuție și a acordat un termen părților pentru a se exprima punct de vedere cu privire la necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în raport de prevederile art. 2 din OUG nr. 62/2024, cu privire la următoarea chestiune de drept: „ dacă angajații Administrației Naționale „Apele Române” prin raportare la dispozițiile art.10 lit.d), Cap. II, anexa nr.VII la Legea nr.153/2017, au dreptul la spor 15% de consemn, după data de

01.01.2023 , indiferent dacă se produce sau nu evenimentul pentru care au fost consemnați la domiciliu”.

Părțile nu au expus punct de vedere cu privire la această posibilă sesizare.

Asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să se dea o dezlegare de principiu cu privire la o chestiune de drept, constată următoarele:

Prin raportare la obiectul acțiunii deduse judecătii, anterior antamat de către Curte, domeniul de aplicare se circumscrie art.1 alin.1 din OUG nr.62/2024: ”Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal”, obiectul cererii de chemare în judecată fiind reprezentat de acordarea unor drepturi de natură salarială personalului bugetar.

Astfel, salarizarea prin lege a personalului XXX este prevăzută la art. 162 alin. 3 din Codul Muncii, art. 138 alin. 3 din legea nr. 62/2011 și art. 1 din legea nr. 153/2017, potrivit căroră și salarizarea personalului instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii se face în baza Legii nr. 153/2017, lege care stabilește un sistem de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului.

Potrivit dispozițiilor art. 2 din O.U.G. nr.62/2024:

(1) Dacă în cursul judecătii proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată învestit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Problema de drept a cărei dezlegare se solicită pe această cale reprezintă temeiul de drept al acțiunii deduse judecătii, interpretat de către instanța de fond în sensul că , prin raportare la dispozițiile art.10 lit.d), Cap. II, anexa nr.VII la Legea nr.153/2017, reclamantul are dreptul la spor 15% de consemn, după data de 01.01.2023 , indiferent dacă se produce sau nu evenimentul pentru care au fost consemnați la domiciliu.”

În etapa procesuală a apelului, se invocă, ca motiv de apel care ar determina schimbarea sentinței de fond, că : ” dacă într-o anumită lună salariatul nu a fost afectat de consemn acesta nu poate beneficia de spor (chiar dacă s-ar aprecia că în ciuda prevederilor art. 38 din legea nr. 153/2017 coroborate cu cele ale art. 34 alin. 2 din OUG nr. 114/2018 sporul pentru consemn s-ar putea acorda) în luna respectivă pentru simplul fapt că în luna anterioară sau ulterioară a fost consemnat.”

Pe cale de consecință, soluționarea pricinii în etapa apelului, reținându-se și caracterul devolutiv al acestei căi de atac, depinde de interpretarea dispozițiilor legale antamate de părți , respectiv de lămurirea problemei de drept: „dacă angajații XXX prin raportare la dispozițiile art.10 lit.d), Cap. II, anexa nr.VII la Legea nr.153/2017, au dreptul la spor 15% de consemn, după data de 01.01.2023 , indiferent dacă se produce sau nu evenimentul pentru care au fost consemnați la domiciliu”.

Din această perspectivă, cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în raport de prevederile art. 2 din OUG nr. 62/2024, este admisibilă.

Curtea constată îndeplinite condițiile prevăzute de art.2 alin.1 din OUG nr.62/2024 Cpc, subliniind și faptul că asupra problemei de drept pusă în discuție Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de

soluționare, motiv pentru care va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Punctul de vedere al instanței de sesizare:

Potrivit art. 10 lit. d din Cap. II al Anexei VII la legea nr. 153/2017, se precizează că „Personalul încadrat în autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii beneficiază suplimentar și de sporuri specifice pentru condiții de muncă, respectiv pentru consemn la domiciliu, un spor de până la 15% din salariul de bază”.

Nu se prevede în textul de lege acordarea proporțională a sporului, în raport de perioadele în care salariatul a fost afectat direct de consemn, în sensul că s-ar fi produs evenimentul pentru care a fost consemnat la domiciliu și a trebuit să intervină pentru remedierea situației.

Pe de altă parte, se reține potrivit jurisprudenței CJUE, noțiunea de timp de lucru, astfel cum este reglementată în directivă, trebuie înțeleasă prin opoziție cu noțiunea de perioadă de repaus, acestea excluzându-se reciproc (Hotărârea Jaeger, punctul 48, Hotărârea Dellas și alții, punctul 42, Ordonanța Jan Vorel, punctul 24, Hotărârea Grigore, punctul 42).

Prevederile art.2 pct.1 din Directiva CE nr.88/4 noiembrie 2003 definesc noțiunea de timp de lucru ca fiind orice perioadă în care lucrătorul se află la locul de muncă, la dispoziția angajatorului și își exercită activitatea sau funcțiile în conformitate cu legislațiile și/sau practicile naționale.

Sfera de aplicare a acestei Directive include toate sectoarele de activitate, private sau publice, din industrie, agricultură, comerț, administrație, servicii, educație, cultură, este fără a se aduce atingere dispozițiilor din art.14, 17, 18 și 19.

În acest context, se reține că Directiva stabilește drept criterii de definire a timpului de lucru prezența lucrătorului la sediul angajatorului și la dispoziția acestuia, precum și prestarea unei activități sau funcții în conformitate cu legislațiile și practicile naționale.

Așadar, CJUE definește timpul de lucru prin excluderea situațiilor ce corespund noțiunii de timp de odihnă, criteriul principal fiind nu prestarea activității, ci lipsa de autonomie în luarea unei decizii privind modul de petrecere a timpului liber.

În consecință, în lumina raționamentului judiciar al CJUE, perioada petrecută de reclamant la dispoziția angajatorului, în consemn, reprezintă în mod clar timp de lucru care trebuie remunerat, indiferent dacă s-a produs sau nu evenimentul care să necesite exercitarea de către acesta a atribuțiilor de serviciu.

Față de considerentele evocate anterior, se va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „dacă angajații Administrației Naționale „Apele Române” prin raportare la dispozițiile art.10 lit.d), Cap. II, anexa nr.VII la Legea nr.153/2017, au dreptul la spor 15% de consemn, după data de 01.01.2023 , indiferent dacă se produce sau nu evenimentul pentru care au fost consemnați la domiciliu”.

Se va dispune comunicarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție și către celelalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura celui în care aceasta a fost formulată, conform art.2 alin. 2 din O.U.G. nr.62/2024.

În baza disp. art. 520 alin.2 Cpc, instanța va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea sesizării de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024 dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă angajații Administrației Naționale „Apele Române” prin raportare la dispozițiile art.10 lit.d), Cap. II, anexa nr.VII la Legea nr.153/2017, au dreptul la spor 15% de consemn, după data de 01.01.2023, indiferent dacă se produce sau nu evenimentul pentru care au fost consemnați la domiciliu”.

În baza art.520 alin. 2 Cod procedură civilă suspendă judecarea cauzei, până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Dispune comunicarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție și către celelalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura celui în care aceasta a fost formulată, conform art.2 alin. 2 din O.U.G. nr.62/2024.

Cu drept de recurs pe toată durata suspendării în ceea ce privește măsura suspendării cauzei.

Cererea de recurs se va depune la sediul Curții de Apel București conform prevederilor art. 490 alin. 1 Cod procedură civilă.

Pronunțată azi, 12.11.2024, prin punerea soluției la dispoziția părții prin intermediul grefei instanței.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER